

Als je jong bent, ben je een spons, slorp je van alles op en wil je duidelijk zijn. Als je ouder wordt, weet je dat je 'nee' mag zeggen. Je wilt meer en meer tot de kern doordringen en die kern is eigenlijk leeg. Het begint vanuit stilte en wat je daarrond kan zetten. Soms maak je een zin korter, omdat de stilte daardoor langer wordt. Of je laat iets open om het voorgaande meer betekenis te geven. De vraag is niet meer 'hoeveel kan ik zeggen?' maar 'hoeveel kan ik weglaten zonder betekenis te verliezen?'

Eva De Roovere